

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.329 van 6 november 2002
in de zaak A. 104.449/VII-23.705.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat K. VAN PETEGEM,
 kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
 Leegstraat 217

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 9 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. VAN PETEGEM, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 16 mei 1999 en verklaart zich vluchteling op 17 mei 1999.

1.2. Op 10 augustus 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou betrokkene etnisch Albanese uit Kosovo zijn, meerbepaald uit Koronica, Gjakove. In maart 1999 zou zij omwille van de escalerende situatie gevlucht zijn naar Albanië met haar gezin. Daar zou ze vernomen hebben dat hun huis vernield werd. Haar echtgenoot, F. F., (O.V. 4.819.120), reisde verder naar België, waar hij op 31 maart 1999 asiel aanvraagde. Betrokkene volgde enkele weken later en vroeg in België asiel aan op 17 mei 1999. Betrokkene zou niet willen terugkeren naar Kosovo omdat ze oud is, een hartkwaal heeft en haar zoon hier naar school gaat.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in haar opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een risico loopt op een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Sinds betrokkenes vertrek uit de streek, waar zij vroeger woonde, is de situatie aldaar immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene oorlogssituatie in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle van Kosovo momenteel in de handen van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en de rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven in Kosovo. Bovendien hebben de Servische autoriteiten en ordetroepen zich sindsdien uit Kosovo teruggetrokken. In geval van problemen kan betrokkene zich wenden tot de aanwezige internationale en lokale autoriteiten. Het feit dat betrokkene in Kosovo niet meer over een woning of bezittingen beschikt is een probleem van socio-economische aard, dat als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert. Wat

betrokkenes leeftijd, hartkwaal en schoollopende zoon betreft kan erop gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal (OSCE, Municipal Profile, Gjakova) blijkt dat er in de gemeente Gjakove verschillende hulporganisaties actief zijn, dat er een hospitaal is, verschillende medische posten en dat er eveneens vier middelbare scholen zijn.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat inzake het dringend beroep, ingediend door betrokkenes echtgenoot het Commissariaat-generaal eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen heeft.

Gezien uit betrokkenes dossier duidelijk blijkt dat de door haar ingeroepen asielmotieven kennelijk ongegrond zijn, meent de Commissaris-generaal dat het niet noodzakelijk is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Het recht om gehoord te worden:

Verzoekster werd maar een enkele mogelijkheid geboden haar situatie uit te leggen en toe te lichten. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken kon zij een eerste maal deel van haar verhaal kwijt. Op 10 augustus 2000 werd hierop haar verzoek om politiek asiel onontvankelijk verklaard.

Aangezien verzoekster zich hier onmogelijk mee kon verzoenen, stelde zij hiertegen een dringend beroep in bij het Commissariaat-Generaal.

Aldaar opteerde men ervoor zich zoals gezegd eenvoudig aan te sluiten bij de bevindingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en achtte men het niet nodig verzoekster nog eens te horen.

Immers het geval leek simpel, de oorlog in Kosovo is voorbij en waar verzoekster zich vooral beroept op haar vrees voor Servische repressie, komt deze vrees het Commissariaat-Generaal achterhaald voor en kan verzoekster aldus het statuut van politiek vluchteling worden geweigerd.

Verzoeksters vrees voor repressie is echter allerm minst achterhaald.

Zo men haar had uitgenodigd voor een tweede interview voor het Commissariaat-Generaal had verzoekster immers kunnen vertellen welk een alarmerende berichten zij inmiddels mocht opvangen vanuit haar verwoeste land. De toestand blijkt er nog steeds alles behalve veilig te zijn.

Waar verzoekster niet de mogelijkheid werd gegeven in een tweede interview aan het Commissariaat-Generaal elementen ter kennis te brengen, die toch essentieel zijn voor de beoordeling van haar verzoek om politiek asiel, meent verzoekster dat haar hiermee een fundamenteel recht is ontzegd.

De miskennis van een dergelijk fundamenteel recht kan dan volgens verzoekster niet anders dan de nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich brengen.";

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij haar asielaanvraag steunde op de oorlogssituatie in Kosovo; dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de toestand sedert resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, grondig gewijzigd is, nu de Servische troepen zich hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst, hetgeen de verzoekende partij allerminst betwist; dat zij geen andere feiten aanvoert die stellen dat zij, wat haar persoon betreft, alsnog een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden; dat de Commissaris-generaal op grond van dit motief kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag zonder de verzoekende partij alsnog te horen; dat geen enkele bepaling het horen van de asielaanvrager voorschrijft; dat enkel is vereist dat de verzoekende partij in verband met een dergelijke maatregel nuttig voor haar belangen kan opkomen; dat de verzoekende partij deze mogelijkheid had bij het indienen van een beroepsschrift in dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Gebrek aan motivering -schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:Nu het Commissariaat-Generaal zich meende te mogen baseren op een dergelijk geringe voor handen zijnde informatie en dit terwijl men toch in de mogelijkheid verkeerde zich terdege te laten informeren door verzoekster, meent verzoekster dan ook dat dit de deugdelijkheid van de motivering van de bestreden beslissing aantast.

Gelet op dergelijke gebrekkige motivering dient kwestieuze beslissing dan ook nietig verklaard te worden.";

2.2.2. Overwegende dat uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de materiële motivering van de bestreden beslissing wordt aangevochten; dat verzoekster echter niet in het minst probeert aan te tonen waarom de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.